Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►B ►M1 A BIZOTTSÁG (EU) 2015/2290 FELHATALMAZÁSON ALAPULÓ HATÁROZATA

(2015. június 5-i)

az Ausztráliában, Brazíliában, Kanadában, Mexikóban és az Amerikai Egyesült Államokban hatályos és az említett országokban központi irodával rendelkező biztosítókra és viszontbiztosítókra alkalmazandó szolvenciarendszer ideiglenes egyenértékűségéről ◄

(HL L 323., 2015.12.9., 22. o.)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►M1	A Bizottság (EU) 2016/309 felhatalmazáson alapuló határozata (2015. november 26.)	L 58	50	2016.3.4.

Helyesbítette:

►C1 Helyesbítés, HL L 328., 2015.12.12., 126. o. (2015/2290)

▼B

▼M1

A BIZOTTSÁG (EU) 2015/2290 FELHATALMAZÁSON ALAPULÓ HATÁROZATA

(2015. június 5-i)

az Ausztráliában, Brazíliában, Kanadában, Mexikóban és az Amerikai Egyesült Államokban hatályos és az említett országokban központi irodával rendelkező biztosítókra és viszontbiztosítókra alkalmazandó szolvenciarendszer ideiglenes egyenértékűségéről

▼B

AZ EURÓPAI BIZOTTSÁG,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre,

tekintettel a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról szóló, 2009. november 25-i 2009/138/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre [1] (Szolvencia II.), és különösen annak 227. cikke (5) bekezdésére,

mivel:

(1) A 2009/138/EK irányelv kockázatalapú prudenciális szabályozást vezet be az uniós biztosítók és viszontbiztosítók tekintetében. A 2009/138/EK irányelv 2016. január 1-jétől alkalmazandó teljes mértékben az uniós biztosítókra és viszontbiztosítókra. Jóllehet a 2009/138/EK irányelv 2016. január 1-jétől lesz teljes körűen alkalmazandó, a Bizottság a 2009/138/EK irányelv 311. cikkének megfelelően már elfogadhatja ezt a felhatalmazáson alapuló határozatot.

(2) A 2009/138/EK irányelv 227. cikke az olyan harmadik országbeli biztosítók egyenértékűségére vonatkozik, amelyek az Unióban található központi irodával rendelkező csoporthoz tartoznak. A 2009/138/EK irányelv 227. cikkének megfelelően a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusa révén megállapított egyenértékűség lehetővé teszi az említett csoportok számára, hogy – amennyiben a csoportszintű jelentéstételhez konszolidációs módszerként a levonási és aggregálási módszert használják – a csoportszintű szavatolótőke-szükséglet és a figyelembe vehető szavatoló tőke kiszámítása céljából a 2009/138/EK irányelv helyett inkább az Unión kívüli joghatóság szabályai alapján kiszámított tőkekövetelményeket és rendelkezésre álló tőkét (szavatoló tőke) vegyék figyelembe.

(3) A 2009/138/EK irányelv 227. cikkének (5) bekezdése ideiglenes egyenértékűség határozott időtartamra szóló megállapításáról rendelkezik olyan harmadik országok esetében, amelyek biztosítási szolvenciarendszere megfelel bizonyos kritériumoknak. Az ideiglenes egyenértékűség megállapítása 10 éves időtartamra vonatkozik és lehetőség van a meghosszabbítására.

(4) Az Európai Biztosítás- és Foglalkoztatóinyugdíj-hatóság az 1094/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet [2] 33. cikke (2) bekezdésének megfelelően segítséget nyújtott a 2009/138/EK

[1] HL L 335., 2009.12.17., 1. o..

[2] Az Európai Parlament és a Tanács 2010. november 24-i 1094/2010/EU rendelete az európai felügyeleti hatóság (az Európai Biztosítás- és Foglalkoztatóinyugdíj-hatóság) létrehozásáról, valamint a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/79/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 331., 2010.12.15., 48. o.).

▼B

irányelv 227. cikkének (5) bekezdése szerinti, harmadik országokkal összefüggésben elvégzett bizottsági értékeléshez ([1]). Az Egyesült Államok tekintetében az e határozatban megállapított következtetéshez vezető kölcsönös információcsere elsődleges keretét a 2012-ben megkezdett biztosításügyi párbeszéd jelentette, amelynek célja a megfelelő biztosítási szabályozási és felügyeleti szabályok közös megértésének javítása volt.

(5) Ausztráliában az élet- és általános biztosítási tőkekövetelményekre vonatkozó standardok (LIFE and General Insurance Capital Standards) keretében a GPS (General Insurance Prudential Standard – általános biztosítási prudenciális standard) 110: tőkemegfelelés, és az LPS (LIFE Insurance Prudential Standards – életbiztosítási prudenciális standardok) 110: tőkemegfelelés standardok előírják a biztosítók számára a biztosítási kockázatra, a koncentrációs kockázatra, az eszközkockázatra, az eszközkoncentrációs kockázatra, a működési kockázatra vonatkozó tőkekövetelmények és az úgynevezett diverzifikációs engedmény (aggregation benefit) kiszámítását. A biztosítók a mérlegfőösszegmódszert alkalmazzák. A standardok előírnak minimális tőkekövetelményt (Prudential Capital Requirement (PCR) – prudenciális tőkekövetelmény); emellett a biztosítóknak a tőkemegfelelés vizsgálatára vonatkozó belső eljárást (Internal Capital Adequacy Assessment Process) kell kidolgozniuk, amelyben intézkedéseket határoznak meg a tőke – PCR-t meghaladó küszöbértékekhez viszonyított – csökkenésének korrekciójára. A nem-életbiztosítók számára engedélyezett belső modellek használata, amennyiben azt az ausztrál prudenciális szabályozási hatóság (Australian Prudential Regulation Authority –APRA) jóváhagyja. A kockázatkezelésre vonatkozó GPS 220 és LPS 220 kockázatkezelési keret meglétét írja elő, amelynek minimálisan tartalmaznia kell egy kockázatkezelési stratégiát a kockázatkezelési intézkedések, eljárások, irányítási hatáskörök és belső ellenőrzések leírásával. A biztosítóknak adatot kell szolgáltatniuk az APRA felé szolvencia- és pénzügyi helyzetük, pénzügyi teljesítményük, tőkemegfelelésük, befektetéseik, eszközeik, eszközkoncentrációjuk, a díjak és igények, a kötvényekből származó kötelezettségek és a mérlegen kívüli kitettségek tekintetében. A 2001. évi gazdasági társasági törvény (Corporations Act) alapján a társaságok kötelesek éves pénzügyi jelentést készíteni és azt benyújtani az ausztrál értékpapír- és befektetési bizottsághoz (Australian Securities and Investments Commission). Az életbiztosítókra, nem-életbiztosítókra és biztosítói csoportokra a tőkekezelést és a tőkemegfelelőséget illetően további közzétételi kötelezettségek vonatkoznak. Az APRA megoszthatja információit más pénzügyi felügyeletekkel; aláírta a Biztosításfelügyeletek Nemzetközi Szövetsége (International Association of Insurance Supervisors – IAIS) együttműködésre és információcserére vonatkozó multilaterális egyetértési megállapodását és egyetértési megállapodásokat kötött külföldi felügyeletekkel (többek között számos uniós felügyelettel). Az APRA függetlenül felelős a biztosítók prudenciális szabályozásáért és felügyeletéért; csak az APRA engedélyezheti egy gazdálkodó

([1]) Az EIOPA Brazíliára vonatkozó egyenértékűségi vizsgálata, 2015. március 10.
Az EIOPA Bermudára vonatkozó egyenértékűségi vizsgálata, 2015. március 9.
Az EIOPA Kanadára vonatkozó egyenértékűségi vizsgálata, 2015. január 28.
Az EIOPA Ausztráliára vonatkozó egyenértékűségi vizsgálata, 2013. július 16.
Az EIOPA Mexikóra vonatkozó egyenértékűségi vizsgálata, 2013. július 16.

▼B

egység számára biztosítási tevékenység gyakorlását Ausztráliában. Az APRA rendelkezik kötelező jogi erejű prudenciális standardok kibocsátásához szükséges hatáskörrel. Az APRA jelenlegi vagy volt személyzete nem hozhat nyilvánosságra a feladatai végrehajtása vagy hatáskörének gyakorlása során tudomására jutott bizalmas információt, ennek megsértése jogi szankció hatálya alá tartozik. Az információk bíróság előtti nyilvánosságra hozatala szigorúan korlátozott.

(6) Bermudán a biztosítási törvény két tőkekövetelményt határoz meg a zárt biztosítóktól eltérő biztosítók számára ([1]): a minimális szavatolótőke-szükségletet (Minimum Solvency Margin – MSM) és a megnövelt tőkeszükségletet (Enhanced Capital Requirement – ECR), amelyek a kereskedelmi élet- és nem-életbiztosítókra egyaránt alkalmazandók. Az ECR-t a releváns alapvető szavatolótőke-szükségletből (Basic Solvency Capital Requirement) kell meghatározni standard formulának vagy a biztosító jóváhagyott belső tőkemodelljének alkalmazásával, feltéve, hogy az ECR legalább egyenlő a biztosító minimális szavatolótőke-szükségletével (MSM). Az alapvető szavatolótőke-szükséglet a következő kockázatokra terjed ki: hitelkockázat, kamatréskockázat, piaci kockázat, díjkockázat, tartalékkockázat, kamatkockázat, katasztrófakockázat és működési kockázat. A tőkeszintre vonatkozóan az ECR 120 %-aként meghatározott célérték (Target Capital Level) olyan szolvencia-küszöbértéket jelent, amelynek az el nem érése korai figyelmeztetésként szolgál. A minősített tőkére vonatkozó szabályok a biztosítók különböző kategóriái tekintetében eltérőek. A biztosítási törvény előírásokat tartalmaz továbbá a biztosítók szolvenciahelyzetre vonatkozó adatszolgáltatási kötelezettsége tekintetében. A bermudai monetáris hatóság (Bermudan Monetary Authority – BMA) független szabályozási és felügyeleti hatóság. A legtöbb bermudai biztosító köteles kiegészítő pénzügyi kimutatásokat készíteni a nemzetközi pénzügyi beszámolási standardokkal összhangban; egyébként a biztosítók a BMA által elismert, általánosan elfogadott számviteli elveket alkalmazhatják. A biztosítóknak nyilvánosságra kell hozniuk mennyiségi és minőségi információkat tartalmazó pénzügyi kimutatásaikat. A BMA megállapodásokat köthet és információt cserélhet külföldi felügyeleti hatóságokkal; továbbá aláírta az IAIS kölcsönös egyetértési megállapodását. A BMA-t jogszabály kötelezi a titoktartásra, előírva, hogy a BMA személyzete által a felügyelt pénzügyi intézmények tevékenységével vagy ügyeivel, illetve az ezekkel foglalkozó személyekkel kapcsolatban megszerzett információt bizalmasan kell kezelni.

(7) Brazíliában a biztosítókra vonatkozó 73/1966. számú törvényerejű rendelet meghatározza, hogy a biztosítók kötelezettségeik garantálása céljából biztosítástechnikai tartalékokat, speciális alapokat és tartalékokat hoznak létre a magánbiztosítók nemzeti tanácsa (CNSP) által megállapított kritériumoknak megfelelően. A CNSP 316. számú határozata értelmében a minimális tőkeszükséglet (Minimum Capital Required – CMR) az alapvető tőkeszükséglet és a kockázatitőke-szükséglet közül a magasabb. Az alapvető tőkeszükséglet rögzített összeg, amely a gazdálkodó egység

([1]) A biztosítási törvény biztosítók különböző kategóriáit határozza meg, amelyekre eltérő szabályok vonatkoznak. A zárt biztosítók külön kategóriát alkotnak, amely nem képezte tárgyát az EIOPA értékelésének és nem tartozik e jogi aktus hatálya alá.

▼B

típusához és azokhoz a régiókhoz kapcsolódik, amelyekben annak működését engedélyezték, a kockázatitőke-szükséglet pedig a biztosítási, hitel-, működési és piaci kockázatokra vonatkozó tőkeszükségletek összege. A legtöbb biztosító esetében a kockázatitőke-szükséglet magasabb, mint az alapvető tőkeszükséglet, így az előbbi jelenti a minimális tőkeszükségletet (CMR). A CNSP 3162/2014. számú határozata megállapítja a minimális tőkeszükséglet kiszámításához a standard formula alternatívájaként alkalmazható belső modell használatára vonatkozó szabályokat. Hatályban vannak minimális vállalatirányítási követelmények. A biztosítóknak tevékenységükre, információs rendszereikre és a jogi előírásoknak való megfelelésre vonatkozó belső ellenőrzési eljárásokkal kell rendelkezniük. A brazil biztosítási ágazat felügyeletéért a Superintendência de Seguros Privados (SUSEP) felelős. A SUSEP a CNSP által megállapított szabályozás végrehajtó szerveként a Pénzügyminisztérium alá rendelve működik. A SUSEP irányítótanácsa a hatáskörébe tartozó területeken független hatáskörrel rendelkezik a szabályozásra és a CNSP határozatainak való megfelelésre vonatkozó általános politikájának meghatározása tekintetében. A biztosítók havonta adatot szolgáltatnak a SUSEP-nek a tőke, az eszközök, a kötelezettségek, a bevételek és kiadások tekintetében, továbbá negyedévente közlik a műveletekre, a mérlegre, valamint az eredménykimutatásra vonatkozó részleteket; a biztosítóknak nyilvánosságra kell hozniuk mennyiségi és minőségi információkat tartalmazó pénzügyi kimutatásaikat. A SUSEP megállapodásokat köthet és információt cserélhet külföldi felügyeleti hatóságokkal; továbbá aláírta az IAIS kölcsönös egyetértési megállapodását. Az információt csak felügyeleti célból, a SUSEP felügyeleti funkciója keretében lehet felhasználni. Emellett a más hatóságtól kapott információ csak az adott kéréssel összefüggésben használható fel. A SUSEP jelenlegi és korábbi személyzetére jogszabályban előírt titoktartási kötelezettség vonatkozik.

(8) Kanadában a biztosítókról szóló törvény előírja, hogy a biztosítóknak megfelelő tőkeszintet kell fenntartaniuk. A részletes előírásokat a pénzügyi intézmények főfelügyeletét ellátó hivatal (Office of the Superintendent of Financial Institutions – OSFI) által közzétett iránymutatás állapítja meg. A biztosítókra vonatkozó tőkekövetelmény az életbiztosítók esetében a minimális folyamatos tőkeszükséglet (Minimum Continuing Capital) és a többlettőke-szükséglet (Surplus Requirement) (MCCSR iránymutatás), valamint a nem-életbiztosítók esetében a minimálistőke-teszt (Minimum Capital Test) (MCT iránymutatás). Mindkét követelmény kezeli a mérleg szerinti és a mérlegen kívüli eszközökhöz és kötelezettségekhez kapcsolódó kockázatokat. A neméletbiztosítók az MCT 100 %-át meghaladó mértékű tőkét kötelesek tartani, míg az életbiztosítóknál ez a kötelezettség az

▼B

MCCSR 120 %-a. Amennyiben a tőkeszint nem éri el az említett mértéket, a biztosító nem működhet. A fenti követelményeken túlmenően a nem-életbiztosítók esetében a célértékként meghatározott felügyeleti tőkeszint (Supervisory Target Capital Level) az MCT 150 %-a, életbiztosítók esetében pedig az MCCSR 150 %-a. A tőkeszükségletet a standard formulával számítják ki; belső modellek használata csak néhány esetben megengedett. A biztosítóknak emellett a saját kockázat- és szolvenciaértékelés (ORSA), többek között a biztosító sajátosságait figyelembe vevő nem kötelező stressztesztek alapján meg kell állapítaniuk a belső tőkemegfelelési mutató célértékét. A kanadai biztosításfelügyelet (OSFI) független, önfinanszírozó szövetségi hivatal. Valamennyi szabályozott biztosító köteles auditált éves beszámolót és kiegészítő tájékoztatót benyújtani az OFSI-nek, a könyvvizsgálói jelentéssel, a kijelölt aktuárius jelentésével, a dinamikus tőkemegfelelőség-tesztre vonatkozó, a különböző stressztesztek eredményeit összegző jelentéssel együtt, valamint negyedévente bevallást kell készítenie a tőkehelyzetről. A biztosítók továbbá kötelesek elkészíteni és kérésre rendelkezésre bocsátani egy belső tőkecélt meghatározó éves saját kockázat- és szolvenciaértékelést. Az OSFI megállapodásokat köthet és információt cserélhet külföldi felügyeleti hatóságokkal; és 2012 júliusában csatlakozott az IAIS kölcsönös egyetértési megállapodásához. Az OSFI-t jogszabály kötelezi a titoktartásra, előírva, hogy a személyzete által a felügyelt pénzügyi intézmények tevékenységével vagy ügyeivel, illetve az ezekkel foglalkozó személyekkel kapcsolatban megszerzett információt bizalmasan kell kezelni.

(9) Mexikóban 2015. április 4-én lépett hatályba a biztosítókra vonatkozó módosított prudenciális keretet meghatározó törvény (Ley de Instituciones de Seguros y de Fianzas – LISF). Az LISF előírja a biztosítási kockázatokat, valamint a pénzügyi és a partnerkockázatokat fedező szavatolótőke-követelmény betartását. Évente legalább egyszer stressztesztelésre kerül sor (dinamikus szolvenciateszt). A mexikói szabályozás lehetővé teszi standard formula vagy belső modell használatát a szavatolótőke-szükséglet kiszámításához. Mexikóban a biztosítók és nem-életbiztosítók felügyeletéért a Comisión Nacional de Seguros y Fianzas (CNSF) felelős, amely független hatáskörrel rendelkezik a biztosítók engedélyezéséhez vagy engedélyük visszavonásához és legalább évente egyszer stressztesztet hajt végre. A biztosítóknak legalább negyedévente adatot kell szolgáltatniuk a CNSF-nek szervezetükről, műveleteikről, számvitelükről, befektetéseikről és tőkéjükről; közzé kell tenniük továbbá a kockázatmegtartásra, -átruházásra és -enyhítésre vonatkozó céljaikat, politikáikat és gyakorlatukat; nyilvánosságra kell hozniuk emellett a műveleteikre, biztosítástechnikai és pénzügyi helyzetükre és kockázataikra vonatkozó mennyiségi és minőségi információkat. A CNSF – információcserére vonatkozó megállapodás megléte esetén – együttműködhet és információt cserélhet külföldi felügyeletekkel; számos ilyen megállapodás van hatályban és a CNSF 2010-ben kérelmezte az IAIS kölcsönös egyetértési megállapodásához való csatlakozást. Amennyiben a CNSF információcserére vonatkozó megállapodást kötött valamely külföldi felügyelettel, kérnie kell a

▼B

külföldi felügyelet előzetes jóváhagyását az általa nyújtott információ közzétételéhez. A CNSF személyzetének egyetlen jelenlegi vagy korábbi tagja sem hozhat nyilvánosságra bizalmas információt; a szakmai titoktartásra vonatkozó követelményeket a nemzeti jog határozza meg és a szakmai titoktartás bármely megsértése szankciót von maga után.

(10) Az Egyesült Államokban a biztosítók és viszontbiztosítók szabályozása és felügyelete alapvetően az államok hatáskörébe tartozik. A biztosítóknak be kell tartaniuk azon állam megfelelő törvényeit, amelyben biztosítási szerződést kötnek és a biztosításfelügyelet a biztosításfelügyeletért felelős biztosokhoz tartozó független állami felügyeletek feladata. Az adott államra vonatkozó tőkemegfelelési követelmények a biztosításfelügyeletek országos szövetsége (National Association of Insurance Commissioners – NAIC) által a kockázatalapú tőkére (Risk-Based Capital – RBC) vonatkozóan kidolgozott modelljogszabályon alapulnak, amelyet valamennyi állam elfogadott. Az RBC standard formulája fedezi az egyes elsődleges biztosítási típusok (élet-, vagyon-, baleset- és egészségbiztosítás) leglényegesebb kockázatait, meghatározott termékek és kockázati modulok esetében lehetővé téve belső modellek alkalmazását. Az RBC kiszámítása a különböző eszközökre, díj-, igény-, ráfordítás- és tartaléktételekre alkalmazott együtthatókkal történik. A mennyiségi tőkekövetelmények tekintetében négy szintet határoztak meg, ezekre eltérő felügyeleti beavatkozás vonatkozik: társasági intézkedési szint (Company Action Level), felügyeleti intézkedési szint (Regulatory Action Level), a felügyelet által végrehajtható ellenőrzések szintje (Authorized Control Level) és a kötelező ellenőrzési szint (Mandatory Control Level). Az egyesült államokbeli rendszer magában foglal a biztosítókra vonatkozó, a Szolvencia II. keretében előírthoz hasonló saját kockázat- és szolvenciaértékelést (ORSA). A jelentéstételre és az átláthatóságra egységes jelentéstételi követelmények vonatkoznak, amelyek főként a következőkre terjednek ki: üzleti tevékenység és teljesítmény, kockázati profil, értékelési módszerek és a felhasznált feltételezések, tőkekövetelmények és irányítás. A pénzügyi kimutatásokat, ideértve az aktuáriusi véleményeket és a könyvvizsgálói nyilatkozatokat, nyilvánosságra hozzák. Az adott állam biztosításfelügyeletéért felelős biztosok megoszthatnak bizalmas információt külföldi felügyeletekkel, feltéve, hogy az információ átvevői vállalják az adat bizalmas jellegének megőrzését. A biztosításfelügyeletért felelős biztosok a bizalmas információ megosztását és felhasználását szabályozó megállapodásokat is köthetnek. Az uniós felügyeletek és az egyes szövetségi államok biztosításfelügyeletei között számos, az információcserére vonatkozó egyetértési megállapodás jött létre; több szövetségi állam biztosításfelügyelete részes fele az IAIS kölcsönös egyetértési megállapodásának, egyes felügyeletek pedig a közelmúltban kérelmezték a csatlakozást. A NAIC modelljogszabályain alapuló állami szabályozás részét képező titoktartási követelmények előírják, hogy a szövetségi államok felügyeletei által megszerzett információ bizalmas és a felügyeleteknek meg kell őrizniük a külföldi felügyeletektől kapott adatok bizalmas jellegét. A szövetségi állami felügyeletek személyzete a szakmai titoktartásra vonatkozó állami szintű szabályozásban előírt kötelezettségek hatálya alá tartozik.

▼B

(11) A fenti értékelések alapján az e határozat tárgyát képező harmadik országbeli szolvenciarendszerek a 2009/138/EK irányelv 227. cikkének (5) bekezdése szerinti ideiglenes egyenértékűségre vonatkozó kritériumokat teljesítőnek tekinthetők, az eltérő szabályozás hatálya alá tartozó zárt biztosítókra vonatkozó bermudai szabályok kivételével.

(12) Indokolt, hogy az e határozat által megállapított ideiglenes egyenértékűség kezdeti időtartama tíz év legyen. Mindazonáltal a Bizottság az egyes harmadik országok vagy területek esetében bármikor specifikus – az általános felülvizsgálaton kívül eső – felülvizsgálatot hajthat végre, amennyiben a releváns fejlemények indokolttá teszik, hogy a Bizottság átértékelje az e határozatban megállapított egyenértékűséget. A Bizottságnak ezért – az EIOPA technikai segítségnyújtása mellett – folytatnia kell az e határozat tárgyát képező harmadik országbeli rendszerek változásainak és az e határozat alapját képező feltételek teljesítésének nyomon követését.

(13) A 2009/138/EK irányelv 2016. január 1-jétől alkalmazandó. E határozatnak ezért ettől a naptól kezdve kell megállapítania az ideiglenes egyenértékűséget,

ELFOGADTA EZT A HATÁROZATOT:

▼M1

1. cikk

Az Ausztráliában, Brazíliában, Kanadában, Mexikóban és az Egyesült Államokban hatályos és az említett országokban központi irodával rendelkező biztosítókra és viszontbiztosítókra alkalmazandó szolvenciarendszert ideiglenesen egyenértékűnek kell tekinteni a 2009/138/EK irányelv I. címének VI. fejezetében meghatározott rendszerrel.

▼B

2. cikk

Az ideiglenes egyenértékűséget a 2016. január 1-jével kezdődő 10 éves időtartamra kell megállapítani.

3. cikk

Ez a határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.